

MIN HISTORIA berättat för **DAVID LAGERCRANTZ** ■ ■

**JAG ÄR
ZLATAN
IBRAHIMOVIĆ**

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

1

PEP GUARDIOLA, tränaren i Barcelona, med sina grå kostymer och grubblande miner, kom fram till mig och såg besvärad ut.

Jag tyckte han var all right på den tiden, ingen Mourinho eller Capello precis, men en okej kille. Det här var långt innan vi började kriga. Det var hösten 2009 och jag levde i min pojkdrom. Jag spelade i världens bästa lag och hade tagits emot av sjuttio tusen personer på Camp Nou. Jag gick på moln, eller kanske inte helt och hållet. Det var en del skitsnack i tidningarna. Jag var bad boy och allt det där: jag var svår att tas med. Men ändå, jag var här. Helena och ungarna trivdes. Vi hade ett fint hus i Esplugues de Llobregat och jag kände mig taggad. Vad kunde gå fel?

”Du”, sa Guardiola. ”Här i Barca har vi fötterna på jorden.”

”Sure”, sa jag. ”Fine!”

”Så här kommer vi inte med några Ferraris eller Porschar till träningarna.”

Jag nickade, körde ingen kaxig stil, liksom: Vad fan har du med mina bilar att göra? Men jag tänkte: Vad vill han? Vad är det för budskap han skickar? Tro mig, jag behöver inte visa mig tuff längre och köra nån häftig bil och parkera på trottoaren, typ. Det är inte det. Men jag älskar bilar. Det är min passion och framför allt anade jag något annat bakom de där orden. Det var lite: tro inte att du är någon!

Jag hade då redan fattat att Barcelona var lite av en skola, en anstalt. Spelarna var schyssta, inget fel på dem, och där fanns Maxwell, min gamla kompis från Ajax och Inter. Men ärligt talat, ingen

av grabbarna uppträdde som superstars och det var konstigt. Messi, Xavi, Iniesta, hela gänget, var som skolelever. Världens bästa fotbollsspelare stod och bockade, och jag förstod ingenting. Det var löjligt. Om tränarna i Italien säger hoppa, då undrar stjärnorna: Vadåå, varför ska vi hoppa?

Här hoppade alla på minsta vink. Jag passade inte in, inte alls. Men jag tänkte: Gilla läget! Bekräfta inte deras fördomar! Därför började jag anpassa mig. Jag blev översnäll. Det var inte klokt. Mino Raiola, min agent, min vän, han sa:

”Vad är det med dig Zlatan? Jag känner inte igen dig.”

Ingen kände igen mig, inte polarna, inte någon. Jag blev tristare, och då ska ni veta att jag ända sen Malmö FF har haft en filosofi: jag kör min stil. Jag skiter i vad folk tycker och jag har aldrig trivts bland ordningsmän. Jag gillar grabbar som kör mot rött, om ni fattar vad jag menar. Men nu...jag sa inte vad jag ville.

Jag sa det jag trodde man skulle säga. Det var helt sjukt. Jag körde klubbens Audi och stod där och nickade som i plugget, eller som jag kanske borde ha stått och nickat i plugget. Jag skällde knappt ut mina lagkamrater längre. Jag blev tråkig. Zlatan var inte längre Zlatan, och det hade inte hänt sen jag gick på Borgarskolan och såg brudar i Ralph Laurentöjor för första gången och höll på att skita på mig när jag skulle bjuda ut dem. Ändå inledde jag säsongen lysande. Jag gjorde mål på mål. Vi vann Uefa Supercupen. Jag glänste. Jag dominerade. Men jag var en annan. Något hade hänt, inget allvarligt, inte än, fast ändå. Jag tystnade och det är livsfarligt, tro mig. Jag måste vara arg för att spela bra. Jag måste skrika och leva om. Nu höll jag det inom mig. Kanske hade det med pressen att göra. Jag vet inte.

Jag var den näst dyraste transfern någonsin, och tidningarna

skrev att jag var ett problembarn och hade fel på karaktären, all möjlig smörja, och tyvärr kände jag tyngden av alltihop - att här i Barca sticker vi inte upp, och det, och jag antar att jag ville visa att jag kunde jag också. Det var det dummaste jag gjort. Jag var fortfarande grym på plan. Men det var inte lika roligt längre.

Jag till och med funderade på att sluta med fotbollen, inte så att jag skulle bryta mitt kontrakt, jag är professionell. Men jag tappade lusten, och så kom juluppehållet. Vi stack till Åre och jag hyrde en snöskoter. Så fort livet är stillastående vill jag ha action. Jag kör alltid som en dåre. Jag har bränt i trehundra-tjugofem med min Porsche Turbo och dundrat ifrån snuten. Jag har gjort så många vansinnigheter att jag knappt vill tänka på det, och nu i fjällen öste jag på med min skoter och fick frostsador och hade hur roligt som helst.

Äntligen lite adrenalinkickar! Äntligen den gamle Zlatan och jag tänkte: Varför ska jag hålla på? Jag har ju pengar. Jag behöver inte slita med idioter till tränare. Jag kan ha kul istället och ta hand om familjen. Det var en fin tid. Men det varade inte länge. När vi återvände till Spanien kom katastrofen. Inte direkt kanske, den smög sig på, men den låg i luften.

Det föll ett helt sjukt snöoväder. Det var som om spanjorerna aldrig sett snö förut, och hos oss i bergen stod bilar på snedden och tvärsen överallt, och Mino, den tjocka idioten - den underbara tjocka idioten får jag väl tillägga om någon skulle missförstå saken - frös som en hund i sina lågskor och sin sommarjacka och övertalade mig att ta Audin. Det höll på att gå åt helvete. I nerförsbacken förlorade vi kontrollen och dundrade mot en betongmur och jag sabbade hela högeraxeln på bilen.

Många i laget hade krockat i ovädret, men ingen lika jävligt som

jag. Jag vann krockningstävlingen också och vi skrattade åt det, och faktiskt, jag var fortfarande mig själv ibland. Jag mådde ännu hyggligt. Men så började Messi snacka. Lionel Messi är grym. Han är helt otrolig. Jag känner honom inte särskilt. Vi är helt olika. Han kom till Barca som trettonåring. Han är fostrad i den kulturen och har inget problem med den där skolskiten. I laget kretsar spelet kring honom, helt naturligt egentligen. Han är lysande, men nu hade jag kommit, och gjorde fler mål än han. Han gick till Guardiola och sa:

”Jag vill inte spela på högerkanten längre. Jag vill lira i mitten.”

På mitten högt uppe fanns jag. Men det struntade Guardiola i. Han bytte taktik. Från fyra-tre-tre gick han över till fyra-fem-ett med mig på topp och Messi strax bakom och jag hamnade i skuggan. Bollarna gick via Messi och jag fick inte spela mitt spel. På plan måste jag vara fri som en fågel. Jag är killen som vill göra skillnad på alla nivåer. Men Guardiola offrade mig. Det är sanningen. Han läste mig däruppe. Okej, jag kan fatta hans situation. Messi var stjärnan.

Guardiola måste lyssna på honom. Men kom igen! Jag hade gjort mål på mål i Barca, och varit grym jag med. Han kunde inte anpassa laget efter en enda kille. Jag menar: varför i helvete hade han köpt mig i såna fall? Ingen betalar den typen av pengar för att strypa mig som spelare. Guardiola måste tänka på oss båda, och självklart, stämningen i klubbledningen blev nervös. Jag var deras största investering någonsin, och jag mådde inte bra i den nya uppställningen. Jag var för dyr för att inte må bra. Txiki Begiristain, sportdirektören, låg på mig och sa att jag måste snacka med tränaren.

”Red ut det!”

Jag gillade det inte. Jag är en spelare som accepterar läget. Men

visst, fine, jag gjorde det! En av mina kompisar sa till mig: ”Zlatan, det är som Barca köpt en Ferrari och kör den som en Fiat”, och jag tänkte, okej, det är ett bra argument. Guardiola har förvandlat mig till en enklare, sämre spelare. Hela laget förlorar på det.

Så jag gick fram till honom. Det var på plan, på träningen, och jag var noga med en sak. Jag skulle inte bråka, och det sa jag till honom:

”Jag vill inte fightas. Jag vill inte ha krig. Jag vill bara diskutera.”

Han nickade. Men kanske såg han lite rädd ut ändå, så jag upprepade mig:

”Om du tror att jag vill bråka, går jag härifrån. Jag vill bara snacka.”

”Bra! Jag gillar att tala med spelarna.”

”Lyssna!” fortsatte jag. ”Ni utnyttjar inte min kapacitet. Var det bara en målgörare ni ville ha, borde ni köpt Inzaghi eller någon. Jag behöver ytor, och vara fri. Jag kan inte bara springa upp och ner i djupled hela tiden. Jag väger nittioåtta kilo. Jag har inte den fysiken.”

Han grubblade. Han grubblade alltid så in i helvete.

”Jag tror du kan spela så här.”

”Nej, då är det bättre att ni sätter mig på bänken. Med all respekt, jag förstår dig, men du offerar mig för andra spelare. Det här går inte. Det är som ni köpt en Ferrari och kör den som en Fiat.”

Han grubblade lite till.

”Okej, det kanske var ett misstag. Det här är mitt problem. Jag ska lösa det.”

Jag blev glad. Han skulle fixa det. Jag gick ut med lättare steg, men sen kom iskylan. Han tittade knappt åt mig, och jag är ingen som bryr mig om sånt, inte egentligen, och trots min nya position fortsatte jag att vara lysande. Jag gjorde nya mål, inte lika snygga mål som i Italien. Jag låg för högt uppe. Det var inte riktigt ibra-kadabra längre,

men ändå... Mot Arsenal borta på nya Emirates Stadium i Champions League lirade vi ut dem fullständigt. Det var en kokande stämning. Första tjugo minuterna var helt otroliga, och jag gjorde ett-noll och två-noll, det var vackra mål igen, och jag tänkte: Jag struntar i Guardiola! Jag kör på bara!

Men så byttes jag ut och då kom Arsenal igen och sköt ett-två och två-två, det var skit och efteråt hade jag ont i vaden, och normalt brukar tränarna bekymra sig för sånt. En skadad Zlatan är en rätt allvarlig grej för vilket lag som helst. Men Guardiola var iskall. Han sa inte ett dugg och jag blev borta i tre veckor, och inte en enda gång kom han fram och undrade:

”Hur mår du, Zlatan? Kan du spela nästa match?”

Han sa inte ens god morgon. Inte ett ord. Han undvek min blick. Steg jag in i ett rum, gick han ut. Vad är det frågan om? tänkte jag. Har jag gjort något? Ser jag fel ut? Talar jag konstigt? Det började fullkomligt surra i huvudet. Jag kunde inte sova.

Jag tänkte på det ständigt och jämt. Inte för att jag behövde Guardiolas kärlek precis. Han fick gärna hata mig. Jag triggas av hat och revansch. Men nu förlorade jag fokus, och jag snackade med spelarna. Ingen fattade något. Jag frågade Thierry Henry som var bänkad då. Thierry Henry är den bästa målskytten i franska landslagets historia. Han är häftig. Han var fortfarande otrolig, och han hade också svårt med Guardiola.

”Han hälsar inte på mig. Han ser mig inte i ögonen. Vad kan ha hänt?” sa jag.

”Ingen aning”, svarade Henry.

Vi började skämta om det, typ: ”Tjena Zlatan, fått någon blick idag?” ”Nä, men jag såg hans rygg!” ”Gratulerar, det går framåt!” Sånt

larv, och det hjälpte lite. Men det gick mig verkligen på nerverna, och jag frågade mig själv varenda dag, varenda timme: Vad har jag gjort? Vad är det för fel? Jag fick inga svar, ingenting. Inte mer än att jag insåg att iskylan måste ha haft med samtalet om min position att göra. Någon annan förklaring fanns ju inte. Men det vore ju helt sjukt i så fall. Psykade han ut mig för ett snack om min position? Jag försökte fronta honom. Gå emot killen och möta hans blick. Han vek undan. Han verkade skraj och visst, jag kunde ha bokat ett möte och frågat: Vad handlar det här om? Men aldrig i livet. Jag hade krupit nog för honom.

Det här var hans problem. Inte för att jag visste vad det var. Jag vet det fortfarande inte, eller jo... jag tror inte killen fixar starka personligheter. Han vill ha snälla skolpojkar, och ännu värre: han springer ifrån sina problem. Han pallar inte att se dem i ögonen, och det gjorde allt bara värre.

Det blev värre.

Askmolnet från vulkanen på Island kom. Inga flyg i hela Europa gick och vi skulle möta Inter på San Siro i Milano. Vi tog bussen. Något ljushuvud i Barca tyckte det var en bra idé. Jag var skadefri då. Men resan blev en katastrof. Den tog sexton timmar och vi anlände till Milano helt slut. Det var vår viktigaste match hittills, semifinal i Champions League, och jag var beredd på busvisslingar och hysteri på min gamla hemmaarena, inga problem, tvärtom, sånt taggar mig. Men läget i övrigt var värdelöst och jag tror Guardiola hade en hang up på Mourinho.

José Mourinho är big star. Han hade vunnit Champions League redan med Porto. Han var min tränare i Inter. Han är skön. Första gången han träffade Helena viskade han till henne: "Helena, you

have only one mission. Feed Zlatan, let him sleep, keep him happy!” Killen säger vad han vill. Jag gillar honom. Han är ledaren för armén. Men han bryr sig också. Han messade mig hela tiden i Inter och undrade hur jag mådde. Han är Guardiolas motsats. Om Mourinho lyser upp ett rum, drar Guardiola ner gardinerna, och jag gissade att Guardiola nu försökte mäta sig med honom.

”Det är inte Mourinho vi möter. Det är Inter”, sa han, ungefär som om vi satt där och trodde att vi skulle spela boll med tränaren, och så drog han sina filosofigrejer.

Jag lyssnade knappt. Varför skulle jag? Det var avancerat skitprat, om blod, svett och tårar och sånt. Aldrig hört en tränare prata på det sättet! Rena dyngan! Men nu kom han verkligen fram till mig. Det var på träningen på San Siro och folk var där och kollade, liksom: Ibra är tillbaka!

”Kan du spela från start?” sa Guardiola.

”Absolut”, svarade jag. ”Jag är taggad.”

”Men är du beredd?”

”Definitivt. Det känns bra.”

”Men är du redo?”

Han var som en papegoja och jag fick taskiga vibbar.

”Lyssna, det var en hopplös resa, men jag är i form. Skadan är läkt. Jag ska ge allt.”

Guardiola såg ut att tvivla. Jag fattade honom inte, och efteråt ringde jag Mino Raiola. Jag ringer Mino ständigt och jämt. Svenska journalister brukar säga: Mino är bad image för Zlatan. Mino är det och det. Ska jag säga som det är? Mino är ett geni. Jag frågade honom:

”Vad menar killen?”

Ingen av oss begrep. Vi började lacka ur. Men jag fick spela från

start och vi gjorde ett-noll. Sen vände det. Jag byttes ut efter sextio minuter och vi förlorade med tre-ett. Det var skit. Jag var rasande. Men förr i tiden, typ i Ajax, då ältade jag en förlust i dagar och veckor. Numera har jag Helena och barnen. De hjälper mig att glömma och gå vidare och jag fokuserade på returen på Camp Nou. Returen var fruktansvärt viktig och stämningen byggdes upp, dag för dag.

Det blev ett helt galet tryck. Det liksom mullrade i luften, och vi behövde vinna stort för att gå vidare. Men sen... jag vill inte tänka på det, eller jo, det vill jag, det gjorde mig starkare. Vi vann med ett-noll. Men det räckte inte. Vi åkte ur Champions League, och efteråt såg Guardiola på mig som om allt var mitt fel, och jag tänkte: Nu är flaskan tom. Nu är spelkorten slut. Efter den matchen kändes det som om jag inte var välkommen i klubben längre och jag mådde illa när jag körde deras Audi.

Jag mådde skit när jag satt i omklädningsrummet och Guardiola blängde på mig som ett störande moment, en utbölning. Det var inte klokt. Han var en vägg, en stenmur. Jag fick inte ett livstecken från honom, och jag längtade bort varenda stund i laget.

Jag tillhörde inte längre och när vi mötte Villarreal borta, lät han mig spela fem minuter. Fem minuter! Det riktigt kokade i mig, inte för att jag satt på bänken. Jag kan köpa det, om tränaren är man nog att säga: Du är inte tillräckligt bra, Zlatan. Du platsar inte!

Men Guardiola sa inte ett ord, inte ett dugg, och nu räckte det. Jag kände det i hela kroppen, och om jag varit Guardiola, skulle jag varit rädd. Inte så att jag är en slagskämpe! Jag har gjort allt möjligt skit. Men jag slåss inte, jo, på plan har jag väl skullat en och annan. Fast ändå, när jag blir arg, då svartnar det för ögonen. Då ska ni inte vara i närheten, och om jag nu ska berätta det lite noga gick jag efter

matchen in i omklädningsrummet och jag hade väl inte precis planerat någon vansinnesattack. Men jag var inte glad, det går väl lugnt att säga, och därinne stod nu min fiende och kliade sig i flinten. Annars var inte många därinne.

Touré var där och några till, och så den där metallboxen där vi lägger våra kläder, och den boxen stirrade jag på. Sen sparkade jag till den. Jag tror den flög typ tre meter, men jag var inte klar än. Inte på långa vägar. Jag skrek:

”Du har inga punkkolor”, och säkert värre saker än det, och så la jag till:

”Du bajsar på dig för Mourinho. Du kan dra åt helvete!”

Jag var helt galen, och kanske kunde man förvänta sig att Guardiola skulle säga ett par ord tillbaka, något i stil med: Lugna ner dig, så där pratar man inte med sin tränare! Men han är inte sån. Han är en feg ynkrygg. Han bara plockade upp metallboxen, som en liten ordningsman, och så gick han ut och pratade aldrig mer om det, inte överhuvudtaget. Men givetvis spred sig snacket. I bussen var alla helt tokiga:

”Vad hände, vad hände?”

Ingenting, tänkte jag. Bara ett par sanningens ord. Men jag orkade inte tala om det. Jag var så förbannad. Vecka efter vecka hade min tränare och chef fryst ut mig utan att förklara varför. Det var helt sjukt. Jag har haft jordens bråk förr. Men dagen efter har vi rätt ut det och så är det bra med det. Nu fortsatte bara tystnaden och psykningarna, och jag tänkte: Jag är tjugoåtta år. Jag har gjort tjugotvå mål och femton assist bara här i Barca, och blir ändå behandlad som om jag inte finns. Ska jag ta det? Ska jag fortsätta anpassa mig? Aldrig i livet!

När jag fattade att jag skulle bli bänkad mot Almeria, mindes jag

det där: ”Här i Barcelona tar vi inte några Ferraris eller Porschar till träningarna!” Vad var det för larv egentligen? Jag tar vad jag vill, åtminstone om jag kan reta upp idioter. Jag hoppade in i min Enzo och gasade på, och parkerade utanför dörren till träningsanläggningen och det blev full cirkus givetvis. Tidningarna skrev att bilen kostade lika mycket som alla Almeriaspelarnas månadslöner tillsammans. Men jag brydde mig inte. Medialarvet var småpotatis i det här läget. Jag hade bestämt mig för att ge igen.

Jag hade beslutat att börja fightas på allvar och ni ska veta att det är ett spel jag kan. Jag har varit en hårding förr, tro mig. Men för den sakens skull fick jag inte slarva med förberedelserna, och därför talade jag med Mino förstås. Vi planerar alltid de smarta och fula tricken ihop, och så ringde jag polarna.

Jag ville se saken från olika vinklar, och herregud, jag fick alla möjliga råd. Rosengårdsgrabbarna ville komma ner och slå sönder saker och det var förstås hyggligt av dem, men det kändes inte riktigt som rätt strategi i det här läget, och så diskuterade jag med Helena givetvis. Hon är ju från en annan värld. Hon är skön. Hon kan vara tuff också. Men nu körde hon med uppmuntran:

”Du har i alla fall blivit en bättre pappa. När du inte har ett lag du trivs i, skaffar du ett team hos oss”, sa hon och jag blev glad för det.

Jag kickade en hel del boll med barnen och försökte se till att alla mådde bra, och givetvis satt jag med mina tevespel. Det är lite av en sjukdom hos mig. Jag blir helt uppslukad. Men sen åren i Inter när jag kunde sitta fram till fyra, fem på mornarna och åka till träningen med bara två, tre timmars sömn i kroppen har jag satt upp lite regler för mig själv: ingen Xbox eller Playstation efter tio på kvällarna.

Jag får inte låta tiden försvinna hur som helst, och de här veckorna

i Spanien försökte jag verkligen ägna mig åt familjen och bara coola ner i vår trädgård, och till och med ta en Corona ibland. Det var den fina sidan. Men på nätterna då jag låg vaken eller på träningen när jag såg Guardiola, då väcktes de mörkare sidorna. Ilskan bara bultade i huvudet, och jag knöt nävarna och planerade mina motdrag och min revansch. Nej, det fattade jag alltmer, det fanns ingen återvändo nu. Det var dags att stå upp för mig själv och bli mitt gamla jag igen.

För glöm inte: Du kan ta killen från ghyttot, men du kan aldrig ta ghyttot från killen!

2

JAG FICK EN TRICKCYKEL av brorsan när jag var liten, en BMX. Jag kallade den Fido Dido.

Fido Dido var en tuff liten tecknad lirare med spretigt hår. Jag tyckte han var hur cool som helst. Men cykeln blev snodd utanför Rosengårdsbadet och farsan kom dit med skjortan öppen och armarna uppkavlade. Han är den typen som säger: Ingen rör mina barn! Ingen tar deras saker. Men inte ens en tuffing som han kunde göra något åt det. Fido Dido var borta, och jag var helt förtvivlad.

Efter det började jag sno cyklar. Jag slog upp låsen. Jag blev en mästare på det. Bang, bang bara, och hojen var min. Jag var cykeltjuven. Det var min första grej. Det var rätt oskyldigt. Men ibland spårade det ur. En gång klädde jag mig i svarta kläder och gick ut i mörkret som värsta Rambon och klippte en militärcykel med en stor jävla bulstax och absolut, visst, den hojen var cool. Jag älskade den. Men uppriktigt sagt, det var mer kicken än cykeln. Jag triggade igång på att smyga runt i mörkret, och jag slängde en del ägg på fönster-rutor och den typen av prylar och bara ibland åkte jag fast.

Det var en pinsam grej i Wessels varuhus ute på Jägersro, bland annat. Men jag förtjänade det, ärligt talat. Jag och en kompis var klädda i dunjackor mitt i sommaren, helt idiotiskt, och under de där jackorna hade vi fyra pingisrack och annat skit som vi plockat på oss. ”Hörnini, hur ska ni betala för de här?” sa vakten när vi åkte fast. Jag tog fram sex tioöringar från fickan: ”Med de här, typ.” Men killen hade ingen humor och jag bestämde mig för att bli mer pro-

fessionell i fortsättningen, och jag gissar att jag blev en rätt skicklig galning till sist.

Jag var en liten kille. Jag hade en stor näsa och jag läspade och fick talträning. En kvinna kom till mig i skolan och lärde mig säga S och jag tyckte det var förnedrande, och jag antar att jag behövde hävda mig. Dessutom spratt det i kroppen. Jag kunde inte sitta stilla en sekund och jag rusade runt hela tiden. Det var som om inget ont kunde hända mig bara jag sprang tillräckligt fort. Vi bodde i Rosengård utanför Malmö och det var fullt av somalier, turkar, juggar, polacker, alla möjliga blattar, och svenskar. Vi grabbar spelade kaxiga allihop. Vi tände på ingenting och det var inte lätt hemma, det kan man inte säga.

Vi bodde fyra trappor upp då på Cronmans väg, och vi körde inte med kramar och den grejen. Ingen frågade: "Hur har du haft det idag lille Zlatan", inget sånt. Ingen vuxen hjälpte med läxor eller undrade om du hade några problem. Du fick klara dig själv och det var inte läge att gnälla om någon varit taskig. Du fick bita ihop, och det var kaos och bråk och en del slag och smällar. Men det är klart, ibland hoppades du på lite sympati. En dag föll jag från ett tak på dagis. Jag fick en stor blåtira och sprang gråtande hem och förväntade mig en klapp på huvudet, eller åtminstone några snälla ord. Jag fick en örfil.

"Vad hade du på taket att göra?"

Det var inte: "Stackars Zlatan." Det var: "Förbannade idiot som klättrat upp på ett tak, här har du en lusing", och jag blev helt chockad och jag drog mig undan, eller så stack jag ut. Morsan hade inte tid för tröst, inte då. Hon städade och slet för att försörja oss, hon var verkligen en fighter. Men hon orkade inte med mycket annat. Hon hade haft det tufft och vi hade ett fruktansvärt humör allihop. Det

var inget vanligt svenskt snack hemma direkt, inget: "Älskling, var snäll och räck mig smöret", utan mer: "Hämta mjölken din idiot!" Det var dörrar som slog igen och morsan som grät. Hon grät ofta. Hon har min kärlek. Hon har fått slita i livet. Hon städade typ fjorton timmar om dagen, och då och då följde vi med och tömde papperskorgar och sånt och fick lite fickpengar. Men ibland brast det för morsan.

Hon slog oss med träslevar och det hände att de där slevarna gick sönder, och då fick jag pallra mig iväg och köpa en ny, som om det var mitt fel att hon slagit så hårt. En dag minns jag speciellt. Jag hade slängt en tegelsten på dagis som studsat på något vis och krossat en fönsterruta, och när morsan hörde om det fick hon spel. Allt som kostade pengar gjorde henne vansinnig, och hon slog mig med slevan. Bang, bom! Det gjorde ont och kanske gick skeden sönder igen. Inte vet jag. Ibland fanns inga såna där slevar hemma, och en gång kom morsan efter mig med en brödkavel. Men då hann jag undan, och jag talade med Sanela om det.

Sanela är mitt enda helsyskon. Hon är två år äldre. Hon är en tuff tjej, och hon tyckte att vi borde driva lite med mamma. Fan, banka oss i huvudet! Helt sjukt! Så vi stack till Ica och köpte såna där slevar, typ tre för tio kronor, och gav dem till morsan i julklapp.

Jag tror inte hon fattade ironin. Hon hade inte marginaler för sånt. Det måste finnas mat på bordet. Alla hennes krafter gick åt till det. Vi var många hemma, mina halvsysstrar också som senare försvann från familjen och bröt med oss alla, och så lillbrorsan Aleksandar, Keki kallad, och pengarna räckte inte till. Inget räckte till och de äldre syskonen tog hand om oss små. Vi hade inte klarat oss annars, och det var mycket snabbmakaroner med ketchup, och

käka hos polarna eller hos min faster Hanife som bodde i samma hus och var den som först av oss alla kommit till Sverige.

Jag hade inte ens fyllt två då mamma och pappa skildes, och jag mindes inget av det. Det var förmodligen lika bra. Det var inget bra äktenskap, vad jag förstår. Det var stökigt och bråkigt och de hade gift sig för att pappa skulle få uppehållstillstånd, och jag antar att det var helt naturligt att vi alla hamnade hos mamma. Men jag längtade efter farsan. Han hade det bättre ställt och det hände mer kul grejer kring honom. Jag och Sanela träffade pappa varannan helg och då kom han ofta i sin blå gamla Opel Kadett och vi åkte till Pil-dammsparken eller ut på Ön i Limhamn och köpte hamburgare och mjukglass. En gång slog han på stort och gav oss var sitt par Nike Air Max, de coola gympadojorna som kostade tusen spänn, typ. Mina var gröna, Sanelas rosa. Ingen i Rosengård hade såna och vi kände oss hur tuffa som helst. Vi hade det bra med farsan, och vi kunde få femtio kronor till pizza och Coca-Cola. Han hade ett hyggligt jobb och bara en annan son, Sapko. Han var vår roliga helgpappa.

Men läget skärptes. Sanela var grym på att springa. Hon var snabbast i sin åldersklass på sextio meter i hela Skåne och farsan var stolt som en tupp och körde henne till träningen. ”Bra, Sanela. Men du kan bättre”, sa han. Det var hans grej, ”Bättre, bättre, nöj dig inte”, och den här gången var jag med i bilen. Farsan minns det så i alla fall, och han märkte direkt. Något var inte bra. Sanela var tyst. Hon kämpade för att inte gråta.

”Var är det som hänt?” sa han.

”Ingenting”, svarade hon och då frågade han igen och till slut berättade hon.

Vi behöver inte gå in på detaljerna, det är Sanelas story. Men min farsa, han är som ett lejon. Om något händer hans barn blir han vild, särskilt om det handlar om Sanela, hans enda dotter, och det blev full cirkus med förhör och sociala utredningar och vårdnadstvist och skit. Jag fattade inte mycket av det. Jag skulle fylla nio.

Det var hösten 1990 och man höll det där ifrån mig. Ändå anade jag förstås. Det blev oroligt hemma. Det var inte första gången i och för sig. En av halvsysrorna gick på droger, tunga saker, och hon hade gömt knark hemma. Det var ofta ståhej kring henne, och skumma personer som ringde och massa rädsla att något allvarligt skulle hända. En annan gång hade morsan suttit häktad för häleri. Några bekanta hade sagt åt henne: "Ta hand om de här halsbanden!" och hon lydde. Hon fattade inte. Men det visade sig vara stöldgods och polisen dundrade in hos oss och grep henne. Jag minns det vagt som en underlig känsla: Var är morsan? Varför är hon borta?

Men då efter den här senaste grejen med Sanela grät hon igen, och jag flydde ifrån det. Jag var ute och rände, eller så lirade jag fotboll. Inte så att jag var värsta balanserade killen, eller största löftet. Jag var bara en av alla snorungar som sparkade boll, eller ännu värre egentligen. Jag fick vansinniga utbrott. Jag skullade folk och skällde ut lagkamraterna. Men jag hade fotbollen. Det var min grej, och jag spelade hela tiden, på gården, på plan och på rasterna. Vi gick på Värner Rydén-skolan då, Sanela i femman och jag i trean, och ingen tvivlade direkt på vem av oss som var skötsam! Sanela fick växa upp redan som liten och bli extramorsa till Keki och ta hand om familjen då sysrorna stack. Hon tog ett otroligt ansvar. Hon skötte sig. Hon var inte tjejen som blev inkallad för uppläxning till rektorn, och därför

blev jag orolig direkt när beskedet kom. Vi skulle båda in för samtal, och alltså, om bara jag skickats dit, då hade det varit normalt, rena rutinen. Men nu var det jag och Sanela. Hade någon dött? Vad var det frågan om?

Jag fick ont i magen, och vi gick genom skolkorridoren. Det måste ha varit sen höst eller vinter. Jag kände mig orolig. Men när vi kom in satt pappa därinne med rektorn, och då jag blev glad. Farsan brukade betyda roliga grejer. Men det var inget kul. Allt var spänt och högtidligt och det började krypa i kroppen, och uppriktigt sagt, jag fattade inte mycket av det, bara att det handlade om mamma och pappa och inte var något trevligt, inte alls. Men nu vet jag. Nu långt senare, då jag hållit på med den här boken, har pusselbitarna fallit på plats.

I november 1990 hade socialen gjort sin utredning, och farsan hade fått vårdnad om både mig och Sanela. Miljön hos morsan ansågs olämplig, inte främst på grund av henne, det måste jag säga. Det var andra grejer, men det var jordens sak ändå, världens underkännande, och mamma var helt förkrossad. Skulle hon förlora oss också? Det var katastrof. Hon grät och grät och absolut, hon hade drämt oss med träslevar och gett oss lusingar och inte lyssnat på oss, och hon hade haft otur med sina män och inget gick ihop och allt det där. Men hon älskade sina barn. Hon var bara uppvuxen med tuffa tag, och jag tror att farsan fattade det. Han gick till henne samma eftermiddag:

”Jag vill inte att du ska förlora dem, Jurka.”

Men han krävde skärpning, och farsan är inte att leka med i såna lägen. Det var säkert hårda ord. ”Blir det inte bättre, får du aldrig se ungarna mer” och sånt, och exakt vad som hände vet jag inte. Men Sanela bodde hos pappa några veckor, och jag blev kvar hos mamma,

trots allt. Det var ingen bra lösning. Sanela mådde inte bra hos farsan. Hon och jag hittade honom sovande på golvet i den vevan, och på bordet stod ölburkar och flaskor. ”Pappa vakna, vakna!” Men han sov vidare. Det var en märklig grej, tyckte jag. Varför gör han så, typ? Vi visste inte vad vi skulle göra. Men vi ville hjälpa. Kanske frös han? Vi täckte honom med handdukar och täcken så han skulle bli varm. I övrigt begrep jag inte mycket av det. Förmodligen fattade Sanela mer. Hon hade märkt hur hans humör svängde och hur han blixtrade till och skrek som en björn och jag tror det skrämde henne. Dessutom saknade hon lillbrorsan. Hon ville till mamma igen medan det för mig var tvärtom. Jag längtade efter farsan, och en av de där kvällarna ringde jag honom och säkert lät jag desperat. Det hade blivit ensamt utan Sanela.

”Jag vill inte vara här. Jag vill bo hos dig.”

”Kom hit”, sa han. ”Jag skickar en taxi.”

Det blev nya sociala utredningar, och i mars 1991 fick mamma vårdnad om Sanela och pappa om mig. Vi skildes åt, jag och syrran, men har alltid hållit ihop, eller rättare sagt, det har varit upp och ner. Men i grunden är vi otroligt nära. Sanela är frisör idag och ibland kommer folk till hennes salong och säger: ”Gud, vad du är lik Zlatan!” och då svarar hon alltid: ”Skitsnack, det är han som är lik mig.” Hon är tuff. Men varken hon eller jag har haft det lätt. Min pappa, Šefik, hade 1991 flyttat från Hårds väg i Rosengård till Värnhemstorget i Malmö, och det har ni förstått, han har stort hjärta, han är beredd att dö för oss. Men det blev inte riktigt som jag förväntat mig. Jag kände honom som helgpappan som köpte hamburgare och mjukglass.

Nu skulle vi dela vardagen och jag märkte direkt: det var tomt

hos farsan. Det saknades något, en kvinna kanske. Det fanns en teve, en soffa, en bokhylla, två sängar. Men inget extra, ingen trivsel, och det stod ölburkar på borden och låg skräp på golvet, och när han ibland fick ett ryck och tapetserade blev bara en vägg gjord, typ. ”Jag gör resten i morgon!” Men det blev inte av, och vi flyttade ofta, och lyckades aldrig få någon ordning. Men det var tomt också på ett annat sätt.

Farsan var fastighetsskötare med jobbigaste jouten och när han kom hem med sina snickarbrallor med alla de där fickorna med skruvmejslar och grejer satte han sig vid telefonen eller teven, och då ville han inte bli störd. Han var inne i sitt, och ofta hade han hörlurar på sig och lyssnade på jugoslavisk folkmusik. Han är tokig i juggemusik. Han har själv spelat in några kassetter. Han är en showman när han är på det humöret. Men han var i sin egen värld för det mesta och hörde mina polare av sig, fräste han åt dem:

”Ring inte hit!”

Jag fick inte ta dit mina kompisar och hade de sökt mig, fick jag inte reda på det. Telefonen var inte för mig, och jag hade ingen att prata med där hemma egentligen, eller jo, var det något allvarligt, fanns farsan där för mig. Då skulle han göra vad som helst, ge sig ut på stan med hela sin kaxiga stil och försöka ställa allt till rätta.

Han hade ett sätt att gå som fick folk att haja till: Vem fan är det där liksom? Men om allt det vanliga, om vad som hänt i skolan och på fotbollsplan och med kompisarna, det var han inte intresserad av, och jag fick snacka med mig själv eller sticka ut. Visserligen bodde Sapko, min halvbrorsa, hos oss den första tiden, och säkert pratade jag med honom ibland, han måste ha varit sjutton då. Men jag minns inte mycket av det, och inte långt senare slängde pappa ut honom.

De hade haft fruktansvärda bråk. Det är också en sorglig grej förstås och det blev bara jag och farsan kvar. Vi var ensamma på var sitt hörn, kan man säga, för det konstiga var, han hade inte heller några kompisar hemma. Han satt för sig själv och drack. Det var tomt på sällskap. Men framför allt var det tomt i kylskåpet.

Jag var ute hela tiden och spelade fotboll och hojade på stulna cyklar, och ofta kom jag hem hungrig som en varg och slet upp kylskåpsdörren och tänkte: Snälla, snälla, låt det finnas något! Men nej, ingenting, bara det vanliga: mjölk, smör, en limpa och i bästa fall juice, Multivitamin, fyralitersförpackningen, inköpt i den arabiska butiken för det var billigast, och så öl förstås, Pripps Blå och Carlsberg, sexpack med sån där plast omkring sig. Ibland fanns det inget annat än pilsner och magen skrek. Det fanns en smärta i det jag aldrig glömmer. Fråga Helena! Kylskåpet ska vara proppfullt, säger jag hela tiden. Det går aldrig ur mig. Häromdagen grät min grabb, Vincent, för att han inte fick pasta och då kokade makaronerna på spisen. Killen skrek för att maten inte blev klar snabbt nog och då ville jag vråla: Om du bara visste vad bra du har det!

Jag kunde söka igenom varenda låda, varenda vrå, för en enda makaron eller köttbulle. Jag åt mig mätt på rostade mackor. Jag kunde smälla i mig en hel limpa, eller så sprang jag över till morsan. Det var inte alltid öppna famnen. Det var mer: Vad fan, ska Zlatan komma också? Ger inte Šefik honom mat? Och ibland fick jag en utskällning: Är vi gjorda av pengar, eller? Ska du äta oss ur huset! Men ändå, vi hjälpte varandra, och hos farsan började jag föra ett litet krig mot ölen. Jag hällde ut några av dem, inte alla, det hade varit för uppenbart, men några.

Det var sällan han märkte något. Det fanns öl överallt, det stod

på borden och hyllorna, och ofta la jag tomburkarna i stora svarta sopsäckar och gick ut och pantade dem. Jag fick femtio öre burken. Ändå skrapade jag ibland ihop femtio eller hundra spänn. Det var många burkar och jag var glad åt pengarna. Men självklart, det var ingen rolig sak, och som alla ungar i den situationen lärde jag mig se precis vilket humör han var på. Jag visste exakt när det inte var lönt att prata med honom. Dagen efter att han druckit var det ganska lugnt. Andra dagen var det värre. I vissa lägen kunde han tända som en blixt. Andra gånger var han otroligt generös. Gav mig fem hundra spänn bara så där. På den tiden samlade jag på fotbollsbilder. Man fick ett tuggummi och så tre bilder i ett litet paket. Oj, oj, vilka killar ska jag få? undrade jag. Maradona, eller? Oftast blev jag besviken, särskilt när det bara var tråkiga svenska stjärnor jag inte visste någonting om. Men en dag kom han hem med en hel kartong. Det var rena festen och jag slet upp alltihop och fick alla möjliga coola brassar, och ibland kollade vi på teven ihop och snackade. Då hade vi det hur bra som helst.

Men andra dagar var han full. Jag har rena skräckbilder i huvudet och då jag blev lite större, tog jag konflikter med honom. Jag backade inte som brorsan. Jag sa åt honom: ”Du dricker för mycket farsan”, och vi hade vansinniga bråk, helt meningslösa fighter ibland, ärligt talat. Jag kunde bråka trots att jag såg på honom att han bara skulle skrika tillbaka: ”Jag ska slänga ut dig”, och sånt. Men jag ville visa att jag kunde tala för mig, och då och då var det ett fruktansvärt liv hemma.

Men han rörde mig aldrig fysiskt, aldrig någonsin. Jo, en gång lyfte han upp mig två meter i luften och släppte mig i sängen, fast det var bara för att jag var taskig mot Sanela, hans ögonsten. I grunden var

han världens snällaste människa, och jag förstår nu, han hade det inte lätt. ”Han dricker för att dränka sina sorger”, sa brorsan och det kanske inte var hela sanningen. Men kriget tog honom verkligen hårt.

Kriget var överhuvudtaget en konstig grej. Jag fick aldrig veta något om det. Jag skyddades. Alla ansträngde sig verkligen. Jag förstod inte ens varför mamma och syrrorna klädde sig i svart. Det var helt obegripligt, som en plötslig modegrej. Men det var mormor som dött i en bombattack i Kroatien och alla sörjde, alla utom jag som inte fick veta och aldrig skulle bry mig om folk var serber eller bosnier, eller vad som helst. Men värst var det för farsan.

Han kom från Bijeljina i Bosnien. Han hade varit murare därnere, och hela hans familj och alla gamla vänner bodde i staden och nu plötsligt hade helvetet kommit dit. Bijeljina våldtogs mer eller mindre, och det var inte konstigt att han kallade sig muslim igen, inte alls. Serberna drog in i staden och avrättade hundratals muslimer. Jag tror han kände många av dem, och hela hans släkt drevs på flykten. Hela befolkningen i Bijeljina byttes ut, och överallt i de tomma husen flyttade serber in, också i farsans gamla kåk. Någon annan bara steg in och tog över huset, och jag kan verkligen fatta att han inte hade tid med mig, särskilt inte som han hela kvällarna satt och väntade på tevenyheter eller något samtal där nerifrån. Kriget åt honom, och han blev besatt av att följa händelseutvecklingen. Han satt ensam och drack och sörjde och lyssnade på sin juggemusik, och jag såg till att hålla mig utomhus eller sticka över till morsan. Det var en annan värld.

Hos pappa var det bara jag och han. Hos mamma var det full cirkus. Det var folk som kom och gick, och höga röster och slammer. Morsan hade flyttat fem trappor upp då på samma gata, Cronmans

väg 5A, våningen över faster Hanife, eller Hanna som jag sa. Jag, Keki och Sanela var verkligen nära. Vi bildade en pakt. Men också hos morsan var det en del skit. Halvsyrran sjönk djupare ner i drogerna och mamma ryckte till varje gång telefonen ringde eller det knackade på dörren: Nej, nej, liksom. Har vi inte haft nog av olyckor? Vad är det nu? Hon blev gammal i förtid, och helt rabiat mot alla typer av narkotika. För inte länge sen alls, jag menar nutid, ringde hon helt hysterisk:

”Det är knark i kylen.” ”Herregud, knark!” Jag gick igång jag med. Inte nu igen liksom, och jag ringde Keki, rätt aggressivt: ”Vad fan, ligger det droger i morsans kyl!” Han fattade ingenting, men så gick det upp ett ljus. Det var snus hon talat om.

”Ta det lugnt, mamma, det är bara snus.”

”Samma skit”, sa hon.

Hon blev verkligen märkt av de där åren, och vi borde säkert ha varit snällare då. Men vi hade inte lärt oss sånt. Vi kunde bara tuffa tag. Halvsyrran med knarkproblemen flyttade tidigt ut och åkte in och ut på behandlingshem, men kom alltid tillbaks till skiten och till slut bröt morsan med henne, eller också bröt syrran med henne. Jag kan inte riktigt bakgrunden. Det var rätt hårt i alla fall, men vi har det där draget i vår familj. Vi är långsinta och dramatiska och säger: ”Vill aldrig se dig mer!” och sånt.

Hur som helst minns jag en gång då jag var uppe hos syrran med drogerna i hennes egen lilla lägenhet. Det kan ha varit på min födelsedag. Jag tror det. Hon hade köpt presenter. Hon var snäll mitt i allt. Men så skulle jag gå på toa och då panikstoppade hon mig. ”Nej, nej”, skrek hon och sprang in och röjde därinne. Jag fattade att något var fel. Att det liksom fanns en hemlighet. Det var en hel del såna prylar.

Men som sagt, man höll det där ifrån mig, och jag hade mina egna grejer, mina cyklar och min fotboll, och så mina drömmar om Bruce Lee och Muhammad Ali. Jag ville bli som de.

Pappa hade haft en storebror som hette Sabahudin i gamla Jugoslavien. Han kallades Sapko, storebrorsan var döpt efter honom. Sabahudin var boxare, en riktig talang. Han tävlade för BK Radnički i staden Kragujevac och blev jugoslavisk mästare med sin klubb, och landslagsman. Men 1967 då killen var nygift, och bara tjugotre, simmade han ut i Neretvafloden och det var en del strömmar och sånt och jag tror han hade något fel på hjärtat eller lungorna. Han drogs ner i vattnet och drunknade och ni kan tänka er. Det var ett hårt slag för familjen, och efter det blev farsan lite av en fanatiker. Han hade alla stora matcher inspelade på gamla videos och det var inte bara Sabahudin utan Ali, Foreman och Tyson, och så alla Bruce Lee- och Jackie Chanfilmerna på de där videobanden.

Det var dem vi tittade på när vi hängde ihop framför teven. Svensk teve var inget att ha. Det fanns inte på kartan. Vi levde i en helt annan värld. Jag var tjugo år när jag såg min första svenska film, och jag hade ingen aning om några svenska hjältar eller sportkillar, typ Ingemar Stenmark eller såna. Men Ali kunde jag! Vilken legendar! Han körde sin stil oavsett vad folk sa. Han bad inte om ursäkt och det glömde jag aldrig. Den killen var cool. Han gjorde sin grej. Så skulle man vara, och jag tog efter vissa prylar, I am the greatest, typ. Man behövde en tuff attityd i Rosengård, och fick man höra något skit, värst var att bli kallad fitta, då gällde det att inte backa.

Fast oftast bråkade man inte med varandra. Man bajsar inte i sin egen säng, som vi sa. Det var mer vi i Rosengård mot alla andra. Jag var med och kollade och skrek på de där rasisterna som demonstrerar

den trettionde november, och en gång på Malmöfestivalen såg jag en hel drös med killar från Rosengård, typ två hundra stycken, som jagade en ensam kille. Det såg inte helt schysst ut, uppriktigt sagt. Men eftersom det var killar från min förort började jag springa med dem, och jag tror inte den där grabben mådde så bra efteråt. Vi var kaxiga och vilda allihop. Men ibland var det inte så lätt att vara tuff.

När jag och farsan bodde vid Stenkulaskolan var jag ofta sent kvar hos mamma, och då tvingades jag gå hem genom en mörk betongtunnel som korsar Amiralsgatan och ligger snett mitt emot Annelundsbron. En gång flera år tidigare hade farsan blivit rånad och svårt misshandlad där och hamnat på sjukhus med en punkterad lunga. Jag tänkte på det ofta, fast jag inte ville förstås. Ju mer jag trängde undan det, desto mer dök det upp, och i det här kvartret ligger en tåg bana och en bilväg. Det finns en äcklig gränd också och några buskar och två lyktstolpar, en precis framför tunneln och en annan efter. I övrigt var det mörkt, och läskiga vibbar. Därför blev stolparna mina riktmärken. Mellan dem sprang jag som en galning med värsta bultande hjärtat, och hela tiden kände jag: Säkert står några läskiga typer därinne, såna som överföll farsan, och jag tänkte helt maniskt: Om jag bara springer fort nog går det bra, och jag kom hem helt andfådd, och var inte alls som Muhammad Ali.

En annan gång tog farsan mig och Sanela för att bada i Arlov och efteråt var jag hos en kompis. När jag skulle iväg började det regna. Det öste ner och jag cyklade som en idiot och stapplade hem helt genomblöt. Vi bodde på Zenithgatan då, en bit från Rosengård, och jag var helt slut. Jag skakade och hade ont i magen. Jag fick helt sjukt

ont. Jag kunde inte röra mig. Jag låg hopkrupen i sängen. Jag kräktes. Jag krampade. Jag freakade ut.

Farsan kom in och visst, han är som han är, och hans kylskåp var tomt och han drack för mycket. Men när det verkligen gäller, då finns ingen som han, och han ringde en taxi och lyfte upp mig i den enda ställningen jag kunde ligga, typ som en liten räka, och så bar han mig till bilen därnere. Jag var lätt som en fjäder då. Pappa var stor och kraftig och helt tokig, han var ett lejon igen och han skrek åt chauffören, det var en kvinna tydligen:

”Han är min pojke, han är mitt allt, skit i varenda trafikregel, jag betalar böterna, jag tar hand om polisen”, och kvinnan, hon gjorde som han sa. Hon brände två rödljus och vi kom in till barnavdelningen på Malmö Allmänna Sjukhus. Hela situationen hade då blivit akut, vad jag förstår. Jag skulle få en spruta i ryggen, och farsan hade hört något skit om folk som blivit förlamade av sånt, och han sa en del aggressiva grejer, gissar jag. Han skulle vända upp och ner på hela stan om något gick fel.

Men han lugnade ner sig och jag låg på magen och snyftade och fick den där sprutan i ryggmärgen. Det visade sig att jag fått hjärnhinneinflammation, och sköterskan drog ner persiennerna och släckte varenda lampa. Det skulle vara totalt mörkt omkring mig, och jag fick medicin och farsan vakade intill mig. Men klockan fem nästa morgon slog jag upp ögonen och krisen var över, och fortfarande vet jag inte, vad orsakade det där? Kanske skötte jag mig inget vidare.

Jag körde inte med kostcirkeln precis. Jag var liten till växten och rätt klen på den tiden. Ändå måste jag ha varit stark någonstans. Jag glömde och gick vidare och istället för att sitta hemma och grubbla sökte jag kickar. Jag var igång hela tiden. Det brann i mig, och precis

som farsan tände jag lätt: Vem fan är du, typ? Det var tuffa år, det har jag förstått nu. Farsan var upp och ner, ofta helt frånvarande eller blyxtförbannad: "Du ska vara hemma då och då." "Du får för helvete inte göra så."

Var du kille i pappas värld och råkade illa ut, då skulle du resa dig och vara en man. Det var aldrig någon mjukisstil precis, inget "Jag har ont i magen idag. Jag är lite ledsen." Inget sånt!

Jag lärde mig bita ifrån och gå vidare, men också, det får man inte glömma, jag lärde mig en hel del självupppoffrande prylar. När vi köpte en ny säng åt mig på Ikea hade pappa inte råd med transporten. Frakten kostade väl fem hundra extra eller något. Så vad skulle vi göra? Det var enkelt. Farsan bar sängen på ryggen hela vägen från Ikea, helt sjukt, kilometer efter kilometer, och jag kom efter med sänggavlarna. De vägde ingenting. Ändå hängde jag inte med:

"Ta det lugnt, farsan, stanna."

Men han bara pulsade på. Han hade den där machostilen, och ibland dök han upp med hela sin cowboystil på föräldramötena i skolan. Alla undrade: Vem är det där? Folk la märke till honom. Han fick respekt med sig, och lärarna vågade säkert inte gnälla på mig lika mycket som de tänkt. Den gubben får vi vara försiktiga med, liksom!

Man har frågat mig: Vad skulle jag ha gjort om jag inte blivit fotbollsspelare? Jag har ingen aning. Men kanske hade jag blivit kriminell. Det var mycket brott på den tiden. Inte så att vi stack ut för att stjäla. Men det skedde ändå en del grejer, inte bara cyklar. Det var in och ut i varuhus också, och ofta fick jag en kick av själva utförandet. Jag triggades av stölderna, och jag får vara glad att farsan aldrig fick veta. Farsan drack, visst, men det var mycket regler också. Man skulle göra

rätt för sig och det! Definitivt inte stjäla, inte en chans. Då skulle han dra ner himlen, typ.

Den gången när vi greps på Wessels varuhus med våra dunjackor hade jag tur. Vi hade snott för ettusen fyrahundra kronor. Det var inte bara den vanliga smågodisgrejen. Men kompisens farsa fick hämta oss, och när brevet kom hem till mig, *Zlatan Ibrahimović har gripits för stöld, bla bla bla*, då hann jag riva det innan pappa såg. Jag hade flyt och jag fortsatte stjäla, så okej, det skulle ha kunnat gå illa.

Men en sak kan jag säga säkert, det hade inte blivit något med narkotika. Jag var totalt emot det förstås. Jag höllde inte bara ut pappas öl. Jag slängde morsans cigaretter. Jag hatade alla droger och gifter och jag var sjutton eller arton när jag söp mig full första gången och spydde i trappuppgången som vilken tonåring som helst, och efter det har det inte varit många fyllor, bara en kollaps i badkaret efter första scudetton med Juventus. Det var Trézéguet, den ormen, som hetsade mig att dricka shots.

Jag och Sanela körde också hårt med Keki i Rosengård. Han fick inte röka eller dricka för då skulle vi komma efter honom. Det var en speciell grej, det där med lillbrorsan.

Vi tog hand om honom. Med känslomässiga saker gick han till Sanela. Med tuffare grejer kom han till mig. Jag stod upp för honom. Jag tog ansvar. Men i övrigt var jag inte precis ett helgon, och jag var inte alltid så snäll mot kompisar och lagkamrater. Jag gjorde aggressiva prylar, den typen av grejer som fått mig galen idag om någon gjort så mot Maxi och Vincent. Fast det är sant. Det får vi inte glömma. Jag var dubbel redan då.

Jag var både disciplinerad och vild, och jag tänkte ut hela filosofier om det där. Min grej var att jag skulle både snacka och prestera. Inte

bara prata alltså: Jag är bäst typ, vem är du? Givetvis inte, det finns väl inget töntigare, men inte heller bara prestera och säga mesiga saker som svenskarnas stjärnor. Jag skulle bli både bäst och stöddig. Inte så att jag trodde jag skulle bli någon superstar precis. Herregud, jag kom ju från Rosengård! Men kanske blev jag lite annorlunda på grund av det där.

Jag var stökig. Jag var inte klok. Men jag hade karaktär också. Jag kom inte alltid i tid till skolan. Jag hade svårt att ta mig upp på mornarna, det har jag fortfarande, men jag gjorde mina läxor, åtminstone ibland. Matte gick hur lätt som helst. Bam, bam bara, och så såg jag svaret. Det var lite som på fotbollsplan. Bilder och lösningar blixtrade till i mig. Men jag var dålig på att skriva ner uträkningarna och läraren trodde att jag fuskade. Jag var inte precis killen man förväntade sig goda studieresultat av. Jag var snarare killen man sparkade ut från skolan. Ändå pluggade jag verkligen. Jag smällde i mig fakta inför skrivningarna, och glömde bort det dagen efter. Jag var inte någon värsting direkt. Jag hade bara svårt att sitta still, och jag slängde en del suddgummi och den typen av grejer. Jag hade myror i kroppen.

Det var oroliga år. Vi flyttade hela tiden, varför vet jag inte riktigt. Men vi bodde sällan mer än ett år på ett ställe, och det utnyttjade lärarna. Du måste byta till den skola där du hör hemma, sa de, inte för att de var petnoga med reglerna, utan för att de såg en möjlighet att få bort mig. Jag gick i olika skolor hela tiden och hade svårt att få kompisar, och farsan hade sin fastighetsjour och sitt krig och sitt drickande, och jobbigaste tinnitusen i öronen. Det ringde i huvudet på honom, och jag skötte mig alltmer själv och försökte att inte bry mig om kaoset i familjen. Det var hela tiden något.

Ni vet, vi från Balkan är hårda. Min syster med drogerna hade ju brutit med mamma, och oss, och det kanske inte var helt oväntat efter alla bråken med knarket och behandlingshemmen. Men även min andra halvsyrra ströks från familjen. Morsan liksom bara raderade bort henne, och då vet jag knappt ens vad det gällde. Det var något tjafs om en pojkvän, en kille från Jugoslavien. Han och syrran hade bråkat och morsan tog grabbens parti av någon anledning, och då flippade syrran ur och hon och morsan skrek hemska saker till varandra, och det var inte bra förstås. Men ändå, det borde inte ha varit hela världen.

Det var inte första gången vi bråkade i vår familj precis. Men morsan var stolt, och säkert fick både hon och syrran någon form av läsning. Jag känner igen det där. Jag glömmer inte själv. Jag minns en ful tackling i åratal. Jag kommer ihåg skit som gjorts mot mig, och jag kan vara otroligt långsint. Men den här gången gick det över gränsen.

Vi hade varit fem syskon hemma hos mamma, och plötsligt var vi bara tre; jag, Sanela och Aleksandar, och det gick inte att reparera. Det var som hugget i sten. Halvsyrran hörde inte längre till oss, och åren gick. Hon var borta. Men femton år senare ringde hennes son till morsan. Min halvsyster hade fått en pojke, ett barnbarn till mamma med andra ord.

”Hej mormor”, sa han typ, men mamma ville inte veta av honom.

”Tyvärr”, sa hon bara och lade på luren.

Jag trodde inte det var sant när jag hörde det. Jag fick ont i magen. Jag kan inte beskriva känslan. Jag ville sjunka genom golvet. Man gör inte så! Aldrig någonsin! Men det finns så mycket stolthet i min familj som ställer till det för oss, och jag får vara glad att jag hade fotbollen.